

Tommy Wieringa
Caesarion

2010
Stichting Uitgeverij XL
Den Haag

Op de luchthaven van Norwich huurde ik een Ford Focus, de enige automaat die ze hadden.

– Heeft u al eens eerder bij ons gehuurd, meneer Unger?

Ze had de waterige schoonheid van veel vrouwen in dit deel van de wereld, hetzelfde dunne blonde haar. Ik kwam niet in het systeem voor, ze kopieerde mijn paspoort en rijbewijs en schoof ze over de balie naar me terug.

– En de sleutel natuurlijk, anders komen we niet ver. Ze deed me denken aan het meisje dat ik eens zag bij Bunyans Walk, nadat ik van het pad was afgeweken omdat ik iets hoorde – op de verende bosgrond zag ik haar, ze bereed een bewegingloze oude man. Hij had zijn broek half uit en keek met glazige angst naar haar op, naar haar grote witte borsten die op en neer sprongen, haar vuurrode gezicht. De varens hadden hun tongen uitgerold.

Ik nam de sleutel van haar aan. Glanzend ivoor haar nagels.

Ik had Nederland verlaten vanwege het bericht dat 's morgens voor me was bezorgd.

– Een telegram, zei de receptioniste van het Pulitzer Hotel. Voor u.

Warren overleden.

Maandag 2 maart begrafenis.

Catherine

Toen ik even later mijn koffer inpakte, stelde ik me voor hoe Catherine god en al zijn heiligen erbij had gesleept om de postbeambte te dwingen nog een telegram te versturen. In haar wereld geschiedde de aanzegging van de dood van een geliefde niet per telefoon. Ook Warren zou daar vriendelijk maar zeer beslist tegen zijn geweest. Wanneer ik hen vroeger, toen we nog burens waren, opbelde als ik te lui was om het kleine stukje naar hun huis te lopen, werd er pas heel laat met een soort verbazing opgenomen, alsof ze dachten: *Wat doet dat rare rinkelende ding hier in de gang?*

De bronzen urn met de as van mijn moeder, die ik nu een paar maanden met me meedroeg, stopte ik in een plastic tas. In de koffer wikkelde ik er twee sweaters omheen.

De Ford rook nieuw. *DRIVE LEFT* waarschuwde een sticker op het dashboard. Ik verliet Norwich en reed naar Suffolk. De geborgenheid van holle wegen, de hoge heggen aan weerszijden. Ik miste de afslag, Alburgh was slecht aangegeven. Er was weinig straatverlichting in dit deel van de wereld. Even voor de

bebouwde kom van Alburgh sloeg ik af. Terug op Flint Road, een steenslagweg vol kuilen. In het ijzige licht van de koplampen zag ik trage, zieke konijnen. Fontein van modderwater spoot onder de banden vandaan. Deze weg verbond de resterende huizen van Kings Ness met elkaar. *Kings Ness!* Glorieuze heuvel waar we hadden standgehouden tot het bittere eind!

Een doffe klap in de wielkast achter. Genade voor een myxomatosekonijn.

Bij nummer 17 zette ik de auto stil. De buitendeur klemde, ik trok mijn schoenen uit en zette ze in de donkere vestibule. Ik klopte zacht en opende de deur. Een vloed van licht, vrouwen aan de eettafel. Catherine zat aan het hoofd, de anderen waren haar Ierse dochters uit haar eerste huwelijk. Vier stuks.

– Jongen, zei ze. Daar ben je eindelijk.

Ze kwam overeind als een spijker die rechtgebogen wordt, en klemde me in haar armen als een verloren zoon. Met mijn neus in haar geurige kruin stond ik daar, aangestaard door haar hompen van dochters.

– Catherine...

– Het is goed jongen, het is goed.

Ik gleeed op kousenvoeten over het zeil langs de dochters, handen schuddend, ze condolerend met het verlies van hun stiefvader. Ik kreeg een glas whisky.

– Glenfiddich, zei een van hen, het enige wat ik duty-free kon krijgen.

Ze keken naar me terwijl ik dronk. Ik had altijd afstand tot ze gehouden, vroeger, wanneer ze over waren uit Ierland. Ze zouden me kwaad doen als er niemand keek, me knijpen of net zo lang aan de kieteldood onderwerpen tot ik begon te huilen. Ik was weliswaar maar een buurjongen, maar dat Catherine geen onderscheid leek te maken tussen mij en haar eigen kinderen, maakte ze jaloers en onberekenbaar. Ze leefden met hun klauwen uit.

Soms boog er een voorover en snoot haar verdriet in een tissue. Door het raam zag ik de lichtjes van Alburgh. Catherine glimlachte naar me.

– Warren heeft nog naar je gevraagd. Hij vroeg zich af of je zou komen. Je was moeilijk te bereiken, jongen. Beloof me dat je nooit meer onvindbaar zult zijn. Het raakte me dat hij op zijn sterfbed aan me had gedacht. Zoiets moest je waard zijn. Ik wist niet of ik dat was.

– Je moeder, zei Catherine. Wat vreselijk voor je. Ik kreeg je kaart.

– Jullie moesten het weten, vond ik.

– Hoe lang is het nu geleden?

– Mei. Bijna een jaar alweer.

– Zo jong, zei ze. Veel te jong.

De dochters keken. Ik vroeg me af of ze zich al had-

den voortgeplant, de hoeveelheid stompe voorwerpen in de wereld hadden vergroot. Twee zaten naar elkaar gebogen en mompelden in het gutturale Gaelic. Een ander schonk de glazen bij.

– Dit is een heidens land, zei Catherine. Ze wilden Warren in het uitvaartcentrum houden. We mochten hem alleen zien op afspraak. Dan legden ze hem klaar. Maar wij houden onze geliefden bij ons, in huis, tot de laatste dag. En daarna maken we muziek en drinken we.

Een vlaag weerzin trok over haar gezicht.

– Zo koud, de Engelsen, zo koud.

– Heidenen, zei een dochter.

Uit een tafellade haalde Catherine een spuit en een flesje, en prepareerde een shot insuline. Een dochter stond op, Catherine trok haar trui een eindje omhoog en wees waar de spuit gezet moest worden.

– Warren heeft al die tijd mijn bloedsuikerspiegel bijgehouden in een schrift. Elke verandering was meteen te zien. Ik moet alles zelf leren nu. Als een kind.

– Je leert het wel, zei een van de dochters. Wij helpen je.

– Wil je Warren zien? vroeg Catherine mij.
Ik schudde mijn hoofd.

– Liever morgenochtend, zei ik. Als ik erop ben voorbereid.

Het droge schrapen van de whiskydoop langs de schroefrand. De single malt verzengde mijn slokdarm, uit mijn gevoelloze mond tuimelden nu vragen over het klif, zijn bewoners, de schade door winterstormen. De erosie die nooit ophield.

Op de kop van de pier van Alburgh, waar eens de Bell Steamers vol vakantiegangers uit Londen afmeerden, stonden twee vissers over de balustrade gebogen. Ze hadden een paar hengels tegelijk uitstaan. Beneden spoelden de loodgrijze golven rond de pijlers, de zee was koud als een lijk.

Vanaf deze plaats was de titanenarbeid van Warren Feldman goed te zien, en ook dat het resultaat van die inspanningen alweer voor een groot deel door de zee was uitgewist. Over een lengte van ongeveer een kilometer had hij een wal van turf, aarde en klei laten opwerpen – de wal was vier meter hoog en stak donker af tegen het gele zand van het veel hogere klif van Kings Ness, waartegen hij rustte. Een primitief verdedigingswerk tegen de erosie. Sinds mensengeugenis werd hier het land aangevreten door de zee, tijdens stormen, wanneer de Noordzee haar samengebalde energie losliet op de kliffen van Oost-Engeland. Ver weg, op het noordelijke uiteinde van Kings Ness, stond het huis van John en Emma Ambrose. Hun huis had nog maar een klein duwtje nodig, en zou dan ook door de afgrond zijn ingehaald. Mijn moeder en ik kenden het *vallende* gevoel dat bij het wonen aan die afgrond hoort. De inwoners van de middeleeuwse stad Castrum kenden het ook,

het water had ze steeds verder naar het westen verdreven. Nu stroomt de zee waar eens die stad lag, Castrum bestaat niet meer, haar naam klinkt als Atlantis. Ze heeft het afgelegd tegen de Noordzee, die de stad storm na storm, hap voor hap heeft opgegeten. De westelijke grens van de verdwenen stad is opgeschoven tot Kings Ness. Je zou kunnen zeggen dat wij, de mensen van Kings Ness, de laatste inwoners van Castrum zijn, de laatsten der Atlantianen. Ook ons huis is, in die nacht lang geleden, onderdeel geworden van de ruïneuze plattegrond van Castrum die zich ongeveer drie mijl oostwaarts uitstrekt over de zeebodem, en alleen door duikers en zeedieren wordt bezocht.

Bij de entree van de pier was de teashop geopend, de gokhal en de souvenirwinkels waren gesloten, en zouden dat, volgens een briefje op de deur, tot zaterdag 21 maart blijven.

Op de parkeerplaats van de pier stonden de strandhuisjes in de winterstalling. Een in zichzelf gekeerd spookdorp. In mei, als de stormen voorbij waren, werden ze in een lang, kleurig lint langs het strand van Alburgh neergezet.

Ik daalde langs een trap in de betonnen zeewering af naar het strand, waar de vloed ver was opgerukt. Over de smalle strook tussen het klif en de zee liep

ik naar het noordelijke eind van Kings Ness. Het klif was bros en zanderig, anders dan de krijtrotsen van Sussex. Hier bestond zelfs winderosie – op zomerdagen, bij stevige oostenwind, zakten er bijwijlen tonnen zand en kiezels op het strand. Oeverzwaluwen die vlak onder de rand nestelden, tastten het klif nog verder aan.

De zeewering was al een tijd niet onderhouden, er waren grote happen uit genomen. Het wolkendek boven zee opende zich, een wak in de grijze hemelkoepel, flonkeringen op de golven ver uit de kust alsof daar zilveren dolfijnen opdoken. Opeens wist ik weer hoe ik vroeger had geloofd in spookschepen van licht die aan de horizon voeren, de oude zee-god, begroeid met schelpen, die opdook voor de kust. Overweldigd door de herinnering stond ik daar, en zag hoe het gat in de wolken zich weer sloot, hoe alles verviel tot het grijs van een voorjaar dat niet kwam.

Hier had ons huis gestaan, tien meter boven zeeniveau. Ik zag het aan de afgebroken buizen die daar boven uit het klif staken, de leidingen die ons huis van gas, water en licht hadden voorzien. Roestige pijpen; afweergeschut, vurend op een lege zee. Ik maakte voort. Onder mijn voeten knerpte het bed van kiezelsteen. Wie de moeite nam uren achtereen met gebogen hoofd langs het strand te lopen, kon er